

«Ens estem oblidant dels Països Catalans»

ENTREVISTA. L'última entrevista abans de la jornada reflexiva a **David Fernández**, periodista i cap de llista per Barcelona de la **CUP-Alternativa d'Esquerres**. Amb Fernández, parlem dels ideals que defensa aquest moviment que prové de l'àmbit municipal, uns ideals que hauran de fer front a un context polític que els dificultarà molt fer-los realitat.

Fernández, amb la barba i la dessuadora que el caracteritzen. Foto: Itmar Zomeño

A la CUP sou comunistes?

Som comunistes? Eehh, sí i no. Es pot interpretar així. És molt més àmplia, afortunadament. La CUP recull totes les tradicions de l'esquerra del segle XIX, del XX i del XXI també. Recull la tradició dels obrers, que en aquest país ha estat la comunista, socialista i la llibertària, que ha sigut molt i molt important. [La CUP] Les actualitza al segle XXI, en què hi hagut altres corrents en el sentit anticapitalista. El que és avui en qüestió, no només per la CUP, sinó també per premis Nobel de la Pau, és aquesta mena de capitalisme senil, que no porta enlloc, i que és una fàbrica d'injustícies i de pobres. El que passa és que seria una definició molt petita i la CUP és molt més àmplia. La CUP és una esquerra alternativa, radical, transformadora. Sí que és veritat que la matriu del projecte de la CUP neix el 1968 molt influïda, afortunadament, pel marxisme. Per un marxisme heterodox, d'alliberament nacional, segurament com el de Manuel de Pedrolo. Fa una síntesi de la qüestió social i de la nacional en els Països Catalans. No hi ha alliberament nacional sense alliberament social. Venim d'una etapa en què el socialisme real ha fracassat. El de la URSS o el de la Comuna de París. Hi ha una lluita ideològica brutal per dir que la història s'ha acabat i és mentida.

Defenseu la independència per als Països Catalans. Pot ser real? Només es parla de la independència de Catalunya.

Tan real com que el 1978 l'exèrcit de Franco va prohibir explícitament a la Constitució que hi hagués federació lliure de les comunitats autònomes. Amb aquesta prohibició, donaven carta de realitat als Països Catalans. No era per Navarra i el País Basc, que tenen furs propis. Es feia pensant en els Països Catalans. Som una cultura d'un territori i una gent que hem aguantat segles d'imposició, de guerres, d'exilis, de dictadures i encara som aquí. Continua sent la llengua de Joan Fuster, de Maria Mercè Marçal o de Blai Bonet a les Illes.

Però ho veieu viable?

Ho veiem complicat, per suposat. El diem en aquesta campanya i des del cicle sobiranista viscut des del 2006, primer per la PDD [Plataforma pel Dret a Decidir], passant per les consultes i les manifestacions històriques de la Diada, és que ens estem oblidant dels Països Catalans. Allà on realment hi ha un conflicte lingüístic [les Illes Balears], no és el principal, després de 20 anys de guerra mediàtica brutal contra la normalització lingüística del català, només hi ha 21 famílies que, des de la concepció exclouent, no volen aprendre en català. I en canvi, al País Valencià hi ha 80.000 xiquets i xiquetes que no poden estudiar en la seva llengua. Per tant, és una realitat social i cultural que podria ser política. Segurament haurà de ser irreductiblement confederal. Ho hauran de decidir els valencians i les valencianes i els illencs i les illenques. Això està clar. No volem imposar res a ningú. El nostre marc cultural són els Països Catalans. I el marc d'actuació política són els Països Catalans. Per això vam començar la precampanya a Sóller, Felanitx i Palma de Mallorca i l'acabem a Benimaclet, dissabte [demà per al lector].

Què més voleu?

Tot.

Què és tot?

Tot. La màxima democràcia per a aquest poble en tots els sentits i la màxima sobirania per a aquest poble en tots els sentits. Mas parla d'interdependència i no d'independència perquè el statu quo no canviï. Nosaltres volem la independència com a palanca d'un canvi profund: polític, social, ambiental i en tots els àmbits.

Per vosaltres, el que fa falta és un canvi.

En les raons de per què a la CUP decidim anar-hi, constatem tres crisis. La nacional. Som a les portes d'avançar cap a la plena llibertat política després d'una transició que va suposar una reforma del franquisme. Som en la pitjor crisi socioeconòmica des del final de la dictadura, les pitjors retallades que hem viscut en democràcia. I som en una tercera crisi: la de la democràcia mateixa. Nosaltres votem un cop cada quatre anys, però els mercats voten cada dia i manen les elits. A l'eix tradicional de la política catalana, que és el Catalunya-Espanya i el dreta-esquerra, hi ha un altre conflicte: els de dalt i els de baix. L'1% que ven i malven el país i el 99% que patim una ofensiva neoliberal sense precedents, almenys, al sud d'Europa i, en general, arreu del planeta. La síntesi seria la democràcia plena en el segle XXI per als Països Catalans. Que no és només política. La democràcia no comença al Parlament, sinó a casa relacionant-nos d'igual a igual entre homes i dones; al barri, quan sabem conviure i respectar-nos. L'objectiu és construir uns Països Catalans lliures, solidaris i democràtics des de baix, des dels municipis. El canvi s'activa sempre des de baix.

Per què la CUP va decidir presentar-se a unes eleccions en què no tenia previst fer-ho?

Ho decideix la militància en assemblees obertes. Democràcia de base, cooperativa, una persona-un vot i assemblea com a espai de discussió, de debat i de decisió col·lectiva. El març ja va haver-hi una assemblea general i allà la decisió de si s'havia d'anar a unes hipotètiques eleccions el 2014 o no va quedar molt empatada. D'aquell empat tècnic, i crec que amb molt bon criteri, jo sóc independent, l'assemblea va decidir habilitar una comissió, la 'via institucional', on participàvem totes les sensibilitats i en aquests sis mesos ha treballat moltíssim. Sense el treball de la comissió, que aplegava totes les sensibilitats, hauria estat molt difícil que la CUP, en cinc setmanes, decidís preparar una campanya, fer un programa i desplegar més de 500 actes al territori en menys de 15 dies.

Quin paper juguen, per tu, els sindicats UGT i CCOO? Es parla molt de si són uns manats o no. El seu paper és qüestionat.

Intentaré respondre a títol personal perquè a la CUP conviuen diverses sensibilitats sindicals, tot i que ha apostat per un sindicalisme nacional, combatiu i de classe que no és el dels grans sindicats. Nosaltres assumim que venim d'una derrota, de la crisi de les esquerres, però també del moviment obrer i dels treballadors organitzats. Per què? La gran vertebració d'Europa i l'estat espanyol era l'Estat del Benestar, que anava acompanyat en l'àmbit del treball del que es diu sindicalisme de concertació, del pacte permanent. Això se n'ha anat a no res. S'ho ha carregat el capitalisme, que ha dit que s'ha acabat l'Estat del Benestar i que s'ha acabat fer concessions als treballadors, ja sigui en salut o en educació. Per tant, el model sindical també està profundament en crisi. UGT i CCOO no em representen. I ho dic tècnicament. El sindicalisme, com les esquerres, s'ha anat oblidant dels més desposseïts. El sindicalisme avui fa una bona defensa del sector públic i del sector secundari, d'aquells que tenen un contracte fix. Els exclosos i els precaris no els representen. Som molt crítics amb els sindicats. Mai firmariem una reforma de les pensions amb l'edat de jubilació als 67 anys i UGT i CCOO l'han firmada.

López Tena, cap de llista de SI per Barcelona, va dir que els que dubtessin de votar Solidaritat votessin la CUP. La vostra número 2 per Barcelona, Georgina Rieradevall, va dir que abans de votar Esquerra, els indecisos votessin CiU.

Això és mentida. Jo era a Vic quan la Georgina va dir això. És una manipulació periodística d'una ironia fina [de Rieradevall]. Una frase del congrés d'ERC a Girona el 2011 que va portar Junqueras a la presidència, [Junqueras] va dir que entre el país i l'esquerra es quedava amb el país. Nosaltres diem que és indissociable. Al país, a l'esquerra. D'aquesta fina ironia de dir: "per fer de crossa de Convergència, que acabin votant Convergència" alguns en van voler fer llenya i guerra bruta. Segurament va ser desafortunada i així ho hem dit. S'ha interpretat malament. La diferència és que nosaltres sabem rectificar. És de savis equivocar-se i és de savis rectificar. Es va treure fora de context. Jo vaig entendre què volia dir. Que a vegades anem tots tan darrere de Mas que sembla que s'hagi de diluir totes les contradiccions d'aquest país. És un reduccionisme del que significa la independència en el segle XXI per a un poble com el català. Respecte de López Tena, el màxim respecte al que vulgui dir. És obvi que fem campanya per a la unitat popular. No només diem a la gent que voti la CUP. Que s'autoorganitzi als barris, als municipis, que tornem a enfortir el teixit social.